

Αρείου Πάγου: 250/1995, Τμήμα Β'

Πηγή: Επιθ.Εργ.Δικ./ Τόμος 55^{ος} (1996)/ σελ. 556

Εργατικό ατύχημα από βίαιο συμβάν αποτελεί και η σωματική βλάβη, η οποία είχε ως συνέπεια την ανικανότητα προς εργασία του εργαζομένου, εφ' όσον επήλθε από αιφνίδιο και απρόβλεπτο γεγονός, όπως είναι και η ασθένεια η οποία προκλήθηκε ή επιδεινώθηκε κατά την εκτέλεση της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής από έκτακτη και αιφνίδια επενέργεια εξωτερικού αιτίου, ασχέτου προς την ιδιοσυστασία του οργανισμού του παθόντος και προς την βαθμιαία και προοδευτική εξασθένηση και φθορά του, λόγω της φύσεως και του είδους της εργασίας του και συνδεομένων με αυτήν όρων παροχής της. Κρίση ότι η ψυχική νόσος από την οποία προσεβλήθη ναυτικός, μη προκληθείσα από προηγηθείσα ασθένειά του εξ αφορμής της παροχής της εργασίας του επί του πλοίου, αλλά από ψυχοσωματική ιδιοσυστασία του οργανισμού του, δεν συνιστά εργατικό ατύχημα με την προεκταθείσα έννοια. Κυριότερες διατάξεις: Ν.551/1915 άρθρα 1,2 και 3 Ν. 3816/1958 (ΚΙΝΔ) άρθρ.1 και 66

Πρόεδρος: κ. Ν. ΚΑΒΑΛΛΙΕΡΟΣ (αντιπρόεδρος)

Εισηγητής: κ. Δ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ (αρεοπαγίτης)

Δικηγόροι: κ.κ. Θαν. Αλυκάτορας, Μαρία Σωτηροπούλου

Από τις διατάξεις των άρθρων 1,2 και 3 του ν. 551/1915, ο οποίος κωδικοποιήθηκε με το β.δ. της 24.7/25.8.1920, διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά την εισαγωγή του Αστικού Κώδικα με το άρθρο 38 του Εισαγ. Νόμου αυτού, έχει δε εφαρμογή και επί ναυτεργατικού ατυχήματος, κατά τα άρθρα 1 εδ. β' και 66 του ν. 3816/1958, προκύπτει ότι εργατικό ατύχημα από βίαιο συμβάν αποτελεί και η σωματική βλάβη, η οποία είχε ως συνέπεια ανικανότητα για εργασία του εργαζομένου, εφόσον επήλθε από αιφνίδιο και απρόβλεπτο γεγονός, όπως είναι και η νόσος που προκλήθηκε ή επιδεινώθηκε κατά την εκτέλεση της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής από έκτακτη και αιφνίδια επενέργεια εξωτερικού αιτίου ασχέτου προς την ιδιοσυστασία του οργανισμού του παθόντος και προς τη βαθμιαία και προοδευτική εξασθένηση και φθορά του, λόγω της φύσεως και του είδους της εργασίας του και των συνδεομένων

με αυτή όρων παροχής της (Ολ.Α.Π. 973/1975). Εξάλλου, κατά την έννοια της διατάξεως του άρθρου 559 αριθμ.19 του Κ.Πολ.Δ. έλλειψη αιτιολογίας ή ανεπαρκής ή αντιφατική αιτιολογία υπάρχει όταν δεν προκύπτουν σαφώς και επαρκώς από το σκεπτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως τα πραγματικά γεγονότα που είναι κατά νόμον αναγκαία για τη θεμελίωση στη συγκεκριμένη περίπτωση του κανόνα ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόσθηκε.

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, το Εφετείο, αφού εκτίμησε τις αποδείξεις που μνημονεύει, δέχτηκε ανελέγκτως, ότι με σύμβαση ναυτικής εργασίας αορίστου χρόνου ο αναιρεσείων προσελήφθη από την αναιρεσίβλητη και στις 5.12.1984 ναυτολογήθηκε στο υπό ελληνική σημαία φορτηγό πλοίο "Α", ως ραδιοτηλεγραφητής. Στις 11 Μαΐου 1985 το πλοίο κατέπλευσε για εκφόρτωση στο λιμάνι της Νιγηρίας Calabar, όπου λόγω του τροπικού κλίματος της περιοχής η θερμοκρασία ήταν υψηλή και έφθανε τους 40 βαθμούς Κελσίου. Κατά τη διάρκεια της παραμονής του πλοίου στο ανωτέρω λιμάνι ο αναιρεσείων έπαθε ψύξη και παρουσίασε πυρετό εξαιτίας των μεταβάσεων του στην τραπεζαρία του πλοίου, όπου λειτουργούσε κλιματιστικό μηχάνημα, το οποίο διατηρούσε τη θερμοκρασία στους 18-20. Κατά την εξέτασή του από τοπικό ιατρό διαπιστώθηκε ότι έπαθε βρογχίτιδα και του συστήθηκε η κατάλληλη φαρμακευτική αγωγή, στην οποία και υποβλήθηκε. Ο αναιρεσείων όμως, λόγω της εμφανίσεως κρουσμάτων ελονοσίας σε μέλη πληρωμάτων των πλοίων που ναυλοχούσαν στο λιμάνι καταλήφθηκε από την ιδέα ότι έπασχε και αυτός από ελονοσία και ζήτησε από τον πλοίαρχο να τον επισκεφθεί στο πλοίο Ευρωπαϊά ιατρός από σοβιετικό πλοίο που βρισκόταν στο λιμάνι. Πράγματι, στις 19.5.1985 επιβιβάστηκε στο πλοίο η εν λόγω ιατρός και αφού εξέτασε τον αναιρεσείοντα διέγνωσε ότι είναι υγιής. Παρά ταύτα ο αναιρεσείων εξακολούθησε να κατέχεται από την έμμονη ιδέα ότι έπασχε από ελονοσία και άρχισε να φοβάται για τη ζωή του, πιστεύοντας ότι θα πεθάνει από την ασθένεια αυτή. Η κατάσταση αυτή συνεχίστηκε μέχρι τις 8 Ιουνίου 1985, οπότε το πλοίο απέπλευσε από το Calabar Νιγηρίας με προορισμό την Ευρώπη. Όταν έφθασε στο λιμάνι Corpe της Γιουγκοσλαβίας στις 27 Ιουνίου 1985, ο αναιρεσείων απολύθηκε και επέστρεψε αυθημερόν στην Ελλάδα, με τη φροντίδα δε της πλοιοκτήτριας εταιρείας εξετάσθηκε στις 12.9.1985 από τον ψυχίατρο Π.Π., ο οποίος διαπίστωσε ότι πάσχει από

ψυχωτική συνδρομή με διαταραχή του συναισθήματος, στην ίδια δε διαπίστωση κατέληξε και ο πραγματογνώμων Μ.Μ. Εξαιτίας της ασθενείας του αυτής ο αναιρεσείων κατέστη ανίκανος για το ναυτικό επάγγελμα και συνταξιοδοτήθηκε. Ακολούθως, το Εφετείο δέχθηκε ότι η παροαναφερομένη ψυχική νόσος του αναιρεσείοντος, υπό τις συνθήκες που εκδηλώθηκε, δεν αποτελεί εργατικό ατύχημα και αφού εξαφάνισε την εγκληθείσαν οριστική απόφαση του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου απέρριψε ως κατ' ουσίαν αβάσιμη τη με εκείνη δεκτή γενομένη ένδικη αγωγή, με την οποία ο αναιρεσείων επιδιώκει να του καταβληθεί αποζημίωση, λόγω εργατικού ατυχήματος. Έτσι που αποφάσισε το δικαστήριο της ουσίας, αφενός δεν παραβίασε τις προαναφερόμενες διατάξεις ουσιαστικού δικαίου και αφετέρου διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του επαρκείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες επί ζητήματος που ασκεί ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης. Επομένως, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι οι από το άρθρο 559 αριθμ.1 και 19 του Κ.Πολ.Δ. τρεις λόγοι αναιρέσεως, με τους οποίους υποστηρίζονται τα αντίθετα (Απορρίπτει την αίτηση περί αναιρέσεως της 875/1991 αποφάσεως του Εφετείου Πειραιώς).